

De Wildenborcher

December 2012

"Beste Buurtgenoten"

Buitenaf wonen vraagt om te "Leven met de seizoenen". Lezen gebeurt vooral in de winter en daar hebben we in deze Wildenborcher van december 2012 rekening mee gehouden. Ga er maar eens voor zitten!

Het verhaal wat zich lang geleden afspeelde op 'Dennenkamp' heeft wel even uw aandacht nodig. Gerda Rossel schrijft over het huis aan de Giezenkampweg rond 1770. Aan de Mosselseweg was deze zomer de 5-jaarlijkse reünie van de familie Eggink waarvan enkele broers na de tweede wereldoorlog emigreerden. Veel familieleden van ver kwamen naar 'Het Mossel' en ze maakten er samen een feest van, schrijft Emmy. Landrot heeft gezorgd voor deel 2 van 'De Scheepsjongen uit de Achterhoek'. Van het 'Dagboek van een herdershond' (Sanne van 't Hooge Vonder) kunt u deel 9 lezen. De tweede Staringavond van afgelopen zomer wordt uitgebreid beschreven door Lucie, de bijbehorende foto's komen van Johan. En ...wilt u toch nog meer lezen, zoek dan op internet naar de legende van Schele Guurke.

De volksdansgroep had een uitje naar de glasblazerij, ieder was er enthousiast over. De WVC vermaakte zich de eerste avond in het nieuwe seizoen in de Kapel, daarover schrijft Liesbeth. Ze maakt degenen die er niet waren heel nieuwsgierig. Marianne maakte een ooggetuige verslag van de ponyles in Baak waar Romée, Indy, Wallerant, Emerentia en Volckera uit school naar toe gingen. Paardrijden is ook de hobby van Ilse, zo lezen we in 'Postvak In'. Lyze Mennink wordt voorgesteld door haar ouders. Haar grootouders staan op de foto in 'Wissellijst' vanwege hun robijnen huwelijk. De familie Struycken heeft 't Draayershuis aan de Vennemansweg al 50 jaar als vakantiehuis. Een jubileumjaar dus. Ingrid Beens maakte de foto van Jan Pieter en Els.

Een 'In Memoriam' van Gert Brunsveld, die op 92 jarige leeftijd stierf.

De ballonnenwedstrijd op het Oranjefeest is al weer even geleden. De uitslag is bekend. Bart en Alma en Sebastiaan stuurden een bedankbrief voor de bijdragen aan de collecte voor Linda's thuisreis uit Australië. In de kasteeltuin vond Bart een bijennest op raten. Heel bijzonder, op 10 meter hoogte. Hendrik Jan maakte er foto's van. Jennine vertelt ons over Wildenborchse plannen in de tuin.

Nieuwjaarsrolletjes staan deze keer in 'Recept'. De traditie schrijft voor dat je op oudejaarsdag platte koeken eet en met Nieuwjaar rolletjes. Want het afgelopen jaar heeft zich ontvouwen, terwijl het nieuwe jaar nog is toegerold.

De redactie wenst alle lezers Goede Kerstdagen en een Voorspoedig Nieuwjaar!
Een hartelijke groet van Reinier, Lucie, Marianne, Joke.

PS.

De bladvulling, Kinderpraat, komt zoals gewoonlijk van Jenny. Zij woont op de Prinses Julianaschool.

Oproep voor copy in 2013

In de Wildenborch werd in 1913 de Prinses Julianaschool opgericht. De eerste vergaderingen werden 100 jaar geleden belegd, in december 1912. De statuten werden vastgesteld, er werd een bestuur gevormd en in februari 1913 werden 32 kinderen aangemeld. Meer dan 75 jaar was de school het centrale punt in ons buurtschap. In 1989 was het leerlingenaantal te gering om verder te gaan. De school moest sluiten.

In 2013 willen we in 'De Wildenborcher' aandacht schenken aan het thema SCHOOL.

We doen hiervoor een oproep aan oud-leerlingen van de Prinses Julianaschool. De redactie ontvangt graag verhalen van u /jou, b.v. herinneringen aan de school, de schooljuffrouw- of meester, eigen schoolklas. Foto's, tekeningen, een versje uit eigen poëzie- album of een bladzij uit een schoolschrift, een gehouden reünie, alles is welkom.

We hopen op veel copy.

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en E-mailadressen:

Joke Wiltink 55 67 48 - wiltwess@hetnet.nl

Reinier Klein Brinke 55 65 12 - reinierkleinbrinke@planet.nl

Lucie Bartel 55 65 33 - info@luciebartel.nl

Marianne Been 0573-25 20 01 - marianne.been@kpnmail.nl

Inzenden Copy vóór 20 januari 2013

Naar wiltwess@hetnet.nl

Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

Op de nieuwjaarsreceptie op 4 januari 2013 staat weer een bus klaar voor uw vrijwillige bijdrage voor de Wildenborcher!

Overmaken per bank kan ook: bankrekening 3664.12.353 ten name van Kapel Wildenborch.

Als u de Wildenborcher wilt ontvangen of als er bezorgproblemen zijn, meld dit dan bij één van de redactieleden.

Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Lieve Wildenborchers

In juni, tijdens het Wildenborchs feest , vroegen wij of jullie bereid waren bij te dragen in de kosten voor de thuisreis uit Australië, van Susanne's vriendin Linda.

Het bedrag, vermeerderd met gaven van familie en vrienden, is uitgekomen op € 1070,00 !!!! Dit bedrag hebben wij naar Linda overgemaakt.

Namens Linda, willen we jullie heel erg bedanken voor de gulle gaven. Ze vond en vindt het zo ongelooflijk lief, dat mensen dát voor haar wilden doen!

Zoals jullie inmiddels allemaal wel zullen weten, is Linda 13 augustus thuis gekomen. Op 16 augustus hebben we elkaar voor het eerst ontmoet. Een emotionele ontmoeting!! Inmiddels hebben we haar, hier in de Wildenborch en bij Linda thuis, al vaker gesproken.

We leren elkaar voorzichtig een beetje kennen, praten over Suus; de reis, de gevolgen van het ongeluk etc. Dat voelt goed. Maar.... het is óók moeilijk. Voor Linda én voor ons.

We wensen jullie veel goeds,
Bart, Alma en Sebastiaan.

Wildenborchse plannen

Na heel wat jaartjes renoveren in en aan het huis en in de tuin, dachten wij maar eens even achterover te leunen en met tevreden blik te genieten van wat er allemaal is bereikt. Een jaartje of twee maar eens even geen grootse plannen ondernemen, leek ons heel aantrekkelijk. Maar aangemoedigd door een de mogelijkheid toch nog wat subsidie van de Provincie te krijgen èn onze gedrevenheid om nog een paar echte 'pijnpunten' aan te pakken, gaan wij toch weer aan de slag om een aantal elementen in de tuin te herstellen en zo een mooie toekomst te geven. Ik neem jullie mee langs de verschillende projecten die tóch nog op de 'doe-lijst' voor de komende twee jaar terecht zijn gekomen:

- *De oude muur in de moestuin.* Tegen deze oude muur staan een moerbei, een druif, een stekelloze braam en in de tijd van vader een perzik. Misschien nog wel meer, waar ik geen weet van heb. Wat ik wèl weet is dat er thans niet heel veel voor nodig is om de muur met daverend geweld ter aarde te laten storten. Dát willen wij voorkomen en daarom gaat de firma Kappert hier als eerste mee aan het werk. Bart zal de groeisels en het houten raamwerk verwijderen, waarna leerlingen onder de hoede van ervaren werkers de muur deels zullen ontmantelen en het stucwerk zullen verwijderen. Natuurlijk blijft er zoveel mogelijk van de muur staan, maar wij hebben geen idee hoéveel dat zal zijn.

Terwijl er aan de muur wordt gewerkt gaan wij plannen maken voor als de muur klaar is: Wat laten wij tegen de herstelde muur groeien? Is er een mogelijkheid voor een druivenkas? Hoe gaan we de moestuin indelen? Maken we nog iets moois van het hek? Vragen, waarover wij ons in de wintermaanden zullen buigen. We....Bart, Alma, Evert-Kees en ik.

- *Het beeld van Apollo en Daphne* in de vierkante tuin. Een prachtig beeld uit het midden van de 17^e eeuw. Oud dus....heel oud! De tand des tijds slaat dan ook aardig toe en de beeldhouwer, die een aantal werken voor ons heeft verricht, heeft een ernstige waarschuwing uitgesproken: het beeld is aan het vergaan! Reden om deskundigen te raadplegen. Hoe brengen we de achteruitgang van het beeld tot stilstand? Moet het beeld naar binnen? Bouwen we er een koepeltje overheen? Laten we een afgietsel maken dat wij in de tuin plaatsen, waarna het beeld bijvoorbeeld naar een museum kan? Vragen...vragen.... Nu nog de antwoorden. De deskundige van de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed zal komen kijken en ons adviseren. We zijn benieuwd....
- Nu dan eindelijk ècht: *sokkels voor onze sfinxen bij de voordeur*. Eerder heb ik al eens in de Wildenborcher over onze dames geschreven. Ze zouden hoger komen te staan, op een voetstuk worden geplaatst, om zo de bezoekers recht aan te kunnen kijken. Een wat verhevener plek voor deze stoere vrouwen. Maar hoe moesten die sokkels er dan wel uit gaan zien? Vele adviezen, vele gedachtenwisselingen later, denken wij nu te hebben uitgedacht hoe wij de sfinxen nog beter, nog verhevener tot hun recht kunnen laten komen. Terwijl de hoogwelgeboren vrouwen elders worden hersteld en schoongemaakt, worden hier hun standplaatsen opgemetseld met kloostermoppen tot een hoogte van ongeveer 40 cm. Ik denk dat de dames bij thuiskomst zullen gloeien van trots als zij hooggeplaatst en blinkend van schoonheid de burcht mogen bewaken. Zouden onze kleinkinderen nog op hun rug kunnen klimmen?
- *Overige beelden*. Met de deskundige van de Rijksdienst zullen wij ook onze overige beelden nalopen en luisteren naar zijn advies omtrent conservering en eventueel herstel. Bijna alle beelden zijn uit zandsteen gemaakt, op twee na: Diana aan het eind van de zwemvijver en de heilige Sebastiaan in de pergola zijn van marmer. Daarom mag Sebastiaan in de kelder overwinteren, samen met de afgegoten Cicero, die erg kwetsbaar is. Arme Diana moet in haar dunnen kleedje de winterkou trotseren, aangezien het wel een erg omvangrijke klus zou zijn om haar naar binnen te halen. Maar...misschien moeten wij haar toedekken?

Tja...en wát dán als deze plannen zijn uitgevoerd? Gaan wij dan ècht op onze lauweren rusten? Of...worden die twee bosbruggetjes van ons wensenlijstje dan tóch óók nog werkelijkheid? De tijd zal het leren.....!

Jennine Staring

In Memoriam Gert Brunsveld.

Op 7 augustus 2012 overleed Gert Brunsveld op 92 jarige leeftijd. Gert was 68 jaar getrouwd met Marie Regelink. Samen kregen ze 18 kinderen.

Gert werd in 1920 in Varssel geboren, hij was de 5de in het gezin van 7 kinderen. Bij zijn huwelijk met Marie, in 1944, kwam hij in de Wildenborch wonen. Op boerderij 'Het Nijland' aan de Nijlandweg. Ze trouwden in bij Marie's ouders. In de 6 jaar die ze hier woonden werden 5 kinderen geboren. Het gezin woonde 12 jaar in Leesten en 12 jaar in Klein Dochteren en breidde zich uit tot 18 kinderen. In 1972 kochten ze het huis wat ooit café Hietland en kruidenierszaak was aan de Schoneveldsdijk in Barchem.

Er werd veel aan verbouwd, vooral met hulp van eigen kinderen die van aanpakken wisten en vanuit hun beroep dat ook konden.

Het grootste deel van zijn leven deed Gert boerenwerk, het liefst met vee maar hij ging ook boerderijen rond met de dorsmolen. Toen hij later in de fabriek 'Berkelstroom' aan het werk kwam als melkpoeder bereider ging hij toch op de vrije momenten aan het werk bij een naburige boer. De buurtcontacten waren goed. Gert was een gangmaker. In het grote gezin kon Marie op Gert's hulp rekenen bij het zorgen voor de kinderen, 't maakte niet uit waarbij. Ook was hij oppas zodat Marie er eens uit kon.

Zoon André met zijn vrouw Ciska en twee kinderen wonen in hetzelfde huis aan de Schoneveldsdijk en boden toen het nodig was een helpende hand. Vijf jaar geleden verhuisde Gert naar het verpleeghuis 'De Hoge Weide' in Lochem, aanvankelijk alleen. Na een half jaar was er ook plaats voor Marie. Wel op een andere afdeling, maar nu kon het echtpaar toch elke dag weer een deel samen zijn.

Kinderen op schoot en een liefdevolle blik naar hen, zo staat Gert op verscheidene foto's waarnaar Marie verwees. Vanwege haar blindheid konden we niet nagaan of dat een kleinkind of achterkleinkind was. Maar duidelijk is wel dat opa Gert blij was met zijn nageslacht. Er zijn 32 kleinkinderen en heel wat achterkleinkinderen. De voltallige familie bestaat uit een aantal van 103. "Ik ben dankbaar voor de lange tijd van samenzijn, maar verdrietig om het gemis" zei Marie, toen ik haar in oktober sprak op haar kamer (Zwiep 62) op 'De Hoge Weide'.

We wensen Marie, kinderen, kleinkinderen en alle familieleden sterkte toe.

De Bewoningsgeschiedenis van de *Dennenkamp*

Op een rustig plekje tussen de Wildenborchseweg, Giezenkampweg, Mosselseweg, Reeoordweg en Beltenweg ligt, 's zomers diep verscholen tussen hoge maisvelden, boerderij de *Dennenkamp* (Giezenkampweg 4¹). Echter, zo stil en vredig als het er nu is, zo woelig waren de eerste jaren van dit plaatsje, nadat het was afgescheiden van het nabijgelegen *Giesenkamp*.

Dennenkamp 1953¹

Bij de verkoop van de Wildenborch² rond 1757 kwam het erve *Giesenkamp*³ in bezit van Gerrit Jurrien Mellink, die tot dat jaar rentmeester van de Wildenborch was geweest. In 1764 deed hij een deel van dit goed, de zgn. *Nieuwen Dennenkamp*, over aan zijn broer Jan⁴, die in 1757 het *Groot Jimmink* (Lindeseweg 2) had verkregen uit de Wildenborchse boedel. Dat men met familie beter kan wandelen dan handelen bleek ook hier, want in 1770 voerde Gerrit Jurrien een civiele procedure tegen zijn broer, die werd geboden om de kooppenningen⁵, die reeds in 1765 voldaan hadden moeten zijn, plus interest te voldoen. Jan Mellink betoogde echter dat hij hiervan al een groot gedeelte had betaald en dat hij een en ander liever in der minne had geschikt met zijn broer, waarmee de laatste genoegen nam.

De perikelen rond *Dennenkamp* waren hiermee nochtans niet voorbij, want nu wachtten de nieuwe eigenaar problemen met zijn eerste pachters, Jan Wagenvoort en Willemina Boerstoel⁶. Dit echtpaar had op 7 november 1764 met Jan Mellink een zes-jarige overeenkomst gesloten voor het pachten van een stuk land "in den zogenaamden *Nien Dennenkamp*, gelegen tussen het *Gissenkamp* en *Klein Bloeminkskamp* onder Mossel".

¹ Foto vriendelijk ter beschikking gesteld door Jan Huls.

² De Wildenborch werd rond 1757 verkocht door W.O.F. Quaedt von Wickrath.

³ *Giesenkamp* (Wildenborchseweg 14).

⁴ Gerrit Jurrien (*Varsseveld ca. 1710) en Jan Mellink (*Varsseveld ca. 1705) waren zonen van Lubbert Mellink uit Varsseveld en Maria Agnes Enserink uit Vorden. Gerrit Jurrien Mellink vertrok rond 1760 uit Vorden en vestigde zich in Winterswijk, waar zijn vrouw vandaan kwam. Jan Mellink was in 1741 te Vorden getrouwd met Anna Willemina Lentink en hieruit is de Vordense tak van de familie Mellink voortgekomen (inmiddels uitgestorven, maar bij velen nog bekend).

⁵ Ten bedrage van 2000 gulden plus 1500 gulden voor geleverd akkermaalshout, andere houtvrachten, wijnen, varkens, e.a. goederen.

⁶ Jan Wagenvoort (*Vorden 1731) en Willemina Boerstoel (*Eefde 1734). De kinderen van dit echtpaar zijn naar elders vertrokken, en van hun zonen is geen nageslacht bekend. Jan Wagenvoort werd geboren op de boerderij-herberg *Wientjesvoort* (Ruurloseweg 77/79), een oom van hem woonde op de *Bult* (Ruurloseweg 50), en een zuster op *Groot Obbink* (Hilverinkweg 3).

De pacht zou op 22 februari 1765 ingaan en er was bedongen dat de pachter op eigen kosten een huisje mocht bouwen op het land, terwijl bij vertrek van de pachter de verpachter dit huisje tegen taxatieprijs zou mogen overnemen. De jaarlijkse pachtsom bedroeg 18 gulden en 50 paaseieren, waarvoor werd borg gestaan door Garrit Bultman alias op *den Bult* en Garrit Jansen op *Groot Obbink*, resp. een oom en een zwager van Jan Wagenvoort.

Evenwel, tegen de tijd dat het pachtcontract afliep, in februari 1771, had Jan Mellink nog geen cent pacht ontvangen uit de *Dennenkamp*, waarop inmiddels een huisje was gebouwd. Hier woonde Willemina Boerstoel met vijf kleine kinderen, terwijl haar man al een jaar in het Provinciale Tuchthuis te Arnhem zat. Volgens *De Wagenschouw*⁷ van 1989 was Jan Wagenvoort een zwart schaap in de familie, die drie maal voor de rechter kwam te staan, zoals uit het volgende blijkt:

Verhoor op 19-02-1770 en volgende dagen: Tijdens en na een verkoping aan de *Plekkenpoel* onder Laren heeft Jan Obbink of Wagenvoort zich herhaaldelijk misdragen. Aanvankelijk heeft men getracht hem met goedheid uit het huis te brengen. Zonder de minste reden of oorzaak heeft hij eerst alle personen voor "luisebossen" gescholden. Hij heeft zijn mes getrokken, maar niet gedreigd of iets of iemand beschadigd en het mes weer opgestoken. Vervolgens is hij weer naar buiten gegaan en heeft daar de zoon van Wunderink "gluipenderwijze" in 't gesicht gesneden" en in de schouder door de kleren heen. Hij is daarop weggelopen en gevallen. Men heft hem toen het mes ontnomen en overgebracht naar de Dugterense molen, waar hij provisioneel werd gearresteerd en door 4 "huisluiden" werd bewaard. Door een sergeant met 6 mannen werd hij aan de molen afgehaald en "in 's Heeren gevangenis" te Lochem overgebracht. Onderweg heeft hij "in 't gaan over een vonder digt bij de stad nog soecken te echapperen ... dog dat dadelik weder door die commande is agterhaalt, gevat en alsoo vervolgens overgebracht als voren". Bij het verhoor verklaart hij dat hij vroeger bij brouwer van Huet "voor knecht" gewoond heeft. Deze heeft "gans geen Favorable getuigenis" gegeven. Er wordt een verklaring van sententie uit 1763 van dieverijen toegevoegd. Hij verklaart te wonen achter de Wildenborchse molen aan de *Nijencamp* onder Vorden, en geboren te zijn op *Groot Obbink* uit Delden onder Vorden; oud 37 of 38 jaar, getrouwd, 5 kinderen. Hij is als daghuurder gaan werken bij Wanssink in Laren doch woont in Mossele onder Vorden. Hij is constapel geweest en heeft zijn paspoort gekocht (d.w.z. heeft zich vrijgekocht uit militaire dienst). Op de vraag waarom hij constapel geworden was zegt hij dat hij daar zin in had gehad. Hij zegt zich wegens de drank niets te herinneren van het bekkensnijden van Derk Wunderink en ontkent dat hij vorig jaar mei 2 kannen heeft gestolen en die tijdens de achtervolging heeft weggegooid. Hij wordt veroordeeld tot 2 jaar opsluiting in het tuchthuis van Gelderland.

Op 16-05-1782 is Jan Wagenvoort gevangene van de scholtus binnen en buiten Zutphen, oud 49 jaar, geboren in de buurtschap Delden onder Vorden. Staat sedert lange jaren te kwader naam en faam bekend en heeft zich zeer bevreesd gemaakt. Is reeds bij sententie van 27-03-1770 voor 2 jaren geconfineert in het tuchthuis van Gelderland. Zit nu gevangen wegens stelen samen met schoonzoon Hendrik Gerritsen. Diefstal van enige sleten elzenhout onder het Huis *Medler* bij Roderlo (Ruurlo). Hij wordt nu bij vonnis dd 16-05-1782 voor altijd uit de provincie Gelderland gebannen "bij poene van zwaarder straf indien hij weder daarbinnen gevonden mogte worden". Hendrik Gerritsen kwam zonder straf vrij.

In de nacht van 22 op 23 oktober 1791 zijn gestolen goederen bevonden ten huize van Jan Obbink of Wagenvoort en Wilhelmina Boerstoel. In het voorjaar 1792 is dit echtpaar met zoon Jan "geapprehendeert en op de Duimpoort gebracht" te Zutphen. Zij worden afzonderlijk verhoord. Wilhelmina verklaart geboren te zijn in Evede (Eefde) aan *Ilbrink* onder Zutphen. Zij was "veel ziekelijk en [had] flauwtjes". Jan verklaart dat zijn ouders laatstelijk op *Obbink* bij Delden hebben gewoond en zijn vader is geboren op de *Bulte* bij *Wijnvoort* tussen Vorden en Ruurlo. Hij heeft in Delden op *Langkamp* gewoond, daarna in een kamer aan het *Klein Veltkamp*; heeft een huisje laten timmeren op Mellink zijn

⁷ Een uitgave van de 'St. Familie Wagenvoort'. De familie Wagenvoort heeft veel onderzoek gedaan naar haar voorgelacht en publiceert hierover regelmatig in het familieblad *De Wagenschouw*. Zie ook Jaap van den Broek, 2010. 'Wagenvoorts in Delden en in de Wildenborch.' In: *Vordense Kronyck* 28, 1: 15-20.

goed in Mossele. Vandaar naar Arnhem gebracht, weder los gekomen zijnde permissie een huisje in het veld te timmeren, omdat hij verschraald was. Hij was boer bij zijn vrouw's familie op *Langkamp* maar kon de pacht niet betalen; had er te veel schuld waarvoor zijn goederen verkocht zijn. Hij heeft ook op *Dennekamp* gewoond, liet zich daarom ook Jan Dennekamp, en ook wel Jan Veltkamp noemen. Was 40 jaar geleden stookknecht en brouwknecht bij Huijt te Zutphen; was boerenknecht bij Bosman bij Hakvoort; was ruim 3 jaar canonnier -voor hij trouwde- onder capitein Glabbeek. Hij kocht zijn paspoort omdat zijn ouders tegen de dienst waren. Er is een inventaris opgemaakt van bij Jan Wagenvoorde alias Jan Hobben aangetroffen goederen: veel tin, koper, borstrokken met zilveren knopen, zilveren schoengespen, potten honing, 2 pourtretten, 1 psalmboek, diverse gemerkte hemden.

Ook zoon Jan wordt verhoord. Hij heeft het horloge, in de tijd dat hij bij Joost Overdijkink woonde, gekocht bij Pietje Meijerink. Op de plaat stond: Tarsis, London, Tarts. Het horloge is gevonden genaaid in de rug van het jak van moeder Boerstoel! Een schildpadkast is van zijn vaders horloge. De zilveren ketting heeft hij gekocht bij juffr. Kok op de hoek van de Vleeschhouwerssteeg. Zoon Jan wordt ook beschuldigd van diefstal van een hoed en kleren bij Kroon, van een kalf etc.

Tegen Jan Obbink de Jonge "door vaderlijke verleiding, raad, aansporing, belofte en bedreiging tot huisbraak en ijmendieverijen vervoerd" wordt geeist dat hij "het leven heeft verwerkt ende dienvolgens met de koorde zal worden gestraft des dat de dood na volgt ende het doode lighaam dien na in een keeten zal worden geklonken om ten afschrik van anderen aan de galg te blijven hangen tot dat het door de lucht of de vogelen des hemels zal zijn verteert, ofte in zodanige arbitraire straffen ...". Hij wordt veroordeeld tot 10 jaar tuchthuis om de kost te verdienen.

Over vader Jan wordt vermeld: "zijn knagend geweten heeft hem doen besluiten om sig in den nagt tussen den 17 en 18 deses maants leggende gelijk waarschijnlijk op sijn kribbe op eene bijkans onbegrijpelijke wijze te verworgen" n.l. door "met eene mouw van zijn kiel uit te trekken deselve om zijn hals te slaan in het noopsgat en die mouw aan de bovenste knoop van zijn kiel vast te maken; en de houten voeten uit zijn drie-stalle-stoel te trekken, deselve tusschen zijn keel en die mouw te steeken en dieselve met die houten voet zodanig toe te draaijen dat hij zig daar meede zodanig heeft verworpt dat er de dood op gevolgt is". Daarmee is de rechtzaak niet afgelopen, want nu volgt de "Eis tegen het doode lijk van den zig zelve in de gevangnisse ontzielt hebbende Jan Wagenvoorde den Ouden" n.l. dat "soodane exemplaire poene van regte zal worden geimponeerd als ex causa meritis zal bevonden worden te behooren". ...

Omdat Willemina bij drie vergeefse aanmaningen op 19, 20 en 21 februari 1771 hardnekkig weigerde om te vertrekken stelde Wander Jimmink, Rigter van Vorden, op 23 februari de volgende memorie op:

Om met kennis en consent van een WelEd Scholtengerigte van Zutphen, ter instantie van Jan Mellink zig op Sint Petrij den 22 Feb. 1771 des agtermiddaags te vervoegen ten huijse van den zoogenaamden *Dennekamp* en te onderzoeken of de vrouw van Jan Waagenvoort die hij de opzaage tot drie maal en van gerigtsweegen heeft gedaan, en dus verweigert om het zelve na te koomen, om den gezeiden *Dennekamp* te verlaaten, of niet te ruimen. Relateere en verclaare ik ondergeschreeven Wander Ijmmink als Rigter van Vorden. Dat ik op boovengemelde tijd en plaatse aldaar geweest ben en den nieuwen pagtsman Garrit Norde aldaar met zijn goederen en meubelen is gekoomen en als Pagtsman van den zoogenaamden *Dennekamp* in 't huis met zijn beesten en goederen na behooren in te trekken; voor eerst met een koebeestjen 't welk Hendrik Alderkamp voor hem daar in leide en dat als thoen de vrouw van boovengem^{lt} Jan Waagenvoort op hem aen quam met een mestgreepe in de handen en zeide dat zij in 't geheel niet verstonde 't beest in de stal te zetten maar hem vervolgende met de greepe en 't beest aengrijpende hij uit vreesse van verder ongemak weeder uit het huis moest trugkeeren voor de tweede maal Garrit Norde zelfs met een koebeest koomen om in 't huis om in de stal te zetten zij zigh als vooren niet ontziende maar met een hoog gavele op hem aenkoomende hij uit vrees aals vooren, weeder moest uit 't huis moest als met geweld trugkeeren voorts voor de derde maal hij Garrit Norde in 't huis koomende met enige huismuebelen hebbende een zaatvat in de hant en andere volgende met een taafele en dat als thoen de voorgem^{lt} vrouw van Jan Waagenvoort, op hem weeder aenkoomende hem als met geweld in 't huis deet gaan. Dies ter waarheidsoirconde hebbe ik deese eigenhandig geteekend binnen Vorden den 23 Feb. 1700 enenzeeventig.

Waender Ijmmink

Op 26 februari mislukte weer een poging van de nieuwe pachter Garrit Norde⁸ om zich met have en vee te vestigen op *Dennenkamp*, waarna vrouw Wagenvoort op 8 maart werd gelast om de pachtschuld binnen twee dagen te voldoen, anders zou haar inboedel openbaar verkocht worden. Het huisje werd getaxeerd op 80 gulden, maar van haar weinige bezittingen had zij het beste reeds van de hand gedaan zonder dat de verpachter hier nog iets uit zou kunnen halen.

Hoe het verder ging valt slechts af te leiden uit bovenstaande politieverhoren, waaruit blijkt dat Jan in 1772, na vrijlating uit het Provinciale Tuchthuis, ergens in het veld een hut had getimmerd, en bij zijn vrouw's familie op *Langkamp* (Lankampweg 5) was gaan boeren. Ook hier kon hij de pacht blijkbaar niet opbrengen, zodat zijn inboedel verkocht werd. Nadat hij in 1782 voor altijd uit de provincie Gelderland was verbannen vertrok Jan naar Overijssel (Colmschate), waar het uiteindelijk slecht met hem afliep.

Dat Garrit Norde zich toch op de *Dennenkamp* heeft kunnen vestigen is niet gedocumenteerd maar wel aannemelijk, omdat zijn zoon Jan Willem, die was getrouwd met Geertrui Meulenbrugge, in 1806 met twee koeien en een vaars te boek stond als "Jan Willem Dennenkamp"⁹. Jan Willem en Geertrui werden op *Dennenkamp* opgevolgd door dochter Jenneken en haar man Teunis Boersbroek, en deze gaven het stokje weer door aan Geertrui Norde, een dochter van Jenneken's broer Gerrit Jan, die was getrouwd met Roelof Meulenbrugge. Na het overlijden van Geertrui en Roelof in 1915 en van hun zoon Garrit Willem in 1917 kwam *Dennenkamp* in 1918 in handen van Bernardus Wilhelmus Kaak¹⁰ uit Gendringen. Deze vertrok in 1924 naar Bekveld en werd opgevolgd door een verre verwant uit Wisch, Johannes Gerhardus Huls¹¹, wiens zoon Jan nog steeds op *Dennenkamp* woont.

Gerda Rossel

⁸ Garrit Norde (*Vorden 1716), had in 1761 de *Halve Wientjesvoort* gekocht van Anthony Meulenbrugge en diens vrouw Harmina Wagenvoort (*Vorden 1724, achternicht van Jan Wagenvoort; haar vader was herbergier op de *Wientjesvoort*). Dit echtpaar was armlastig geworden doordat hun huis aan de *Wientjesvoort* in 1754 was afgebrand). In 1763 verkocht Garrit Norde het goed aan Christina Mellink (zuster van Gerrit Jurien en Jan).

⁹ Jan Willem Norde (*Vorden 1762) x Geertrui Meulenbrugge (*Vorden 1757). De familie Meulenbrugge is oorspronkelijk afkomstig van *Meulenbrugge* (Mosselseweg 4) en de *Bult* (Ruurloseweg 50, tegenover erve/herberg de *Wientjesvoort*). Alle genoemde leden van deze familie zijn verwant aan elkaar en ook aan verschillende andere families in de Wildenborch. Jenneken Norde (*Vorden 1798) x Teunis Boersbroek (*Vorden 1799). Geertrui Norde (*Vorden 1829) x Roelof Meulenbrugge (*Vorden 1826). Gerrit Willem Meulenbrugge (*Vorden ca. 1866).

¹⁰ Bernardus Wilhelmus Kaak (*Gendringen 1887); zijn grootmoeder was een Huls.

¹¹ Johannes Gerhardus Huls (*Sinderen-Wisch 1890).

Jubileum 't Draayershuis

Zomer 2012. We zijn weer heerlijk op ons boerderijtje, 't Draayershuis. Dit nu al voor het 50ste jaar. Iedere keer is het weer heerlijk om van de drukke stad onder te duiken in de rust en de stilte van de natuur en het boerenland met zijn bewoners.

Hoe is dat eigenlijk zo gekomen? Even een kleine familie geschiedenis.

De oudste zuster van mijn moeder trouwde al jong met Baron van Dorth en kwam te wonen op het Medler. Daardoor kwam mijn moeder als kind al in de Achterhoek en was op slag verknocht aan de omgeving. Mijn moeder trouwde en woonde tot volle tevredenheid in Den Haag, tot de Tweede Wereldoorlog roet in het eten gooide. In 1944 kwam de Hongerwinter en mijn moeder kreeg hongeroedeem. De huisarts adviseerde haar om naar haar familie in Vorden te gaan en zo kwam ze weer op het Medler, samen met onze hulp en twee kleine kinderen.

Door een explosie in de buurt sprongen alle ruiten van het huis en moesten wij allemaal naar elders. Zo kwamen wij op de boerderij van de familie Weenk terecht en dat was heel plezierig. Na de oorlog gingen we weer terug naar Den Haag.

In 1947 liet mijn moeder een woonwagen bouwen, de voorloper van de caravan, en dat was uniek in die tijd. Elke zomer waren we twee maanden in de bossen bij het Medler te vinden. In de winter stond de woonwagen in één van de bijgebouwen. Die periode kan ik me als zeer gelukkig herinneren.

In 1961 vroegen onze burens in Den Haag aan mijn moeder of ze misschien een permanent vakantiehuisje wist voor de familie. Mijn moeder schakelde haar neef Reinder in en die kwam na een tijdje met 't Draayershuis.

Dit huis was van Herman Olthof sr., boswachter en jachtopziener. Hij en zijn vrouw wilden graag wat anders. Mijn moeder was meteen dol op dit huis en op de directe omgeving. Zij overlegde met de burens in Den Haag, maar die trokken zich terug en zo kwam 't Draayershuis in onze familie. Dat was in 1962.

Sindsdien waren wij twee maanden per jaar in Vorden en genoten volop. Herman Olthof liet een huis bouwen aan de Galgengoorweg. Ons huisnummer was toen nog D52. Olthof zorgde voor het grasveld, het stuk bos en de twee weilanden voor en opzij van het huis. In die weilanden stonden de koeien van Jan Zweverink van Kapelweg 4.

Na jaren stopten Jan en Gerda Zweverink met hun bedrijf en verhuisden naar het dorp. Vervolgens heeft Henk Mombarg uit Linde jaren zijn koeien hier laten grazen. Momenteel heeft Jan Kornegoor van de Galgengoorweg er zijn koeien staan, meestal 2 à 3. Er zijn al veel kalfjes geboren, wat vaak ook voor de burens groot feest is.

Zo zijn wij verbonden geraakt met de buurt, de streek en de mensen. We hopen nog heel lang hier te kunnen komen, omdat deze plek voor ons heel belangrijk is.

Els Struycken-de Block

Wissellijst

Op 22 september waren

Gerda en Reint Mennink

40 jaar getrouwd

Uitslag ballonenwedstrijd Oranjefeest

1e prijs

Eva de Vries uit Kampen (kleindochter van fam. Kistenmaker) 5 jaar
De ballon is gevonden in Geeste-Dalum an der Ems. 377.9 km

2e prijs

Teun ter Horst uit Zwolle (kleinzoon van fam Kistenmaker) 6 jaar
De ballon is gevonden in Bremen. 221.9 km

3e prijs

Gijs van Ditshuizen 7 jaar
De ballon is gevonden in Loninggen/huckelrieden. 158.9 km

4e prijs

Marissa de Keizer uit Waardenburg (nichtje van Niels en Bruce Langwerden) 3 jaar
De ballon is gevonden door Bart van der Schoot.

Al deze gelukkige prijswinnaars hebben inmiddels een kadootje ontvangen.
Van harte gefeliciteerd allemaal!

Dagboek van een Herdershond. Vervolg

Even bijpraten. De laatste keer dat jullie iets van mij hoorden was in maart 2011. Inmiddels leven we in het jaar 2012. Er is weer heel erg veel gebeurd sinds ik de laatste keer iets van me heb laten horen. De vrouw is een weekje weggeweest naar Barcelona en de baas en ik zijn samen thuis gebleven om voor de paarden te zorgen. De Friese Merrie Zamora zou in april een veulen krijgen, maar in maart was het ineens zo ver, juist toen wij er alleen voor stonden en de vrouw ver weg was. Het merrieveulen Mirre van 't Hooge Vonder is echter na een dag overleden. De baas was heel erg verdrietig en de vrouw was er niet om hem te troosten, dus heb ik dat maar gedaan. Ineens had de baas een ding aan zijn oor en was hij aan het praten met iemand, die er niet was. Toen kreeg ik dat ding ook tegen mijn oor en hoorde ik de vrouw. maar ik zag en rook haar niet. Ik snap er helemaal niets van. Ze was er wel en ze was er niet. Maar een week later was ze er wel weer helemaal, ikke blij!!!

Maar bij bedroefdheid over het overlijden van Mirre zou het niet blijven. Inmiddels had Zamora het veld geruimd en was Anastasia onze paardenstapel komen versterken. Anastasia zou een veulen krijgen in juni en op 6 juni was het zover. Ook een beetje aan de vroege kant, dus de baas zag de bui alweer hangen..... maar Marinka van 't Hooge Vonder bleek een pittige tante, die heel ondernemend was. Op 9 juni 2012 heeft Sadorijke, het paard dat bij ons logeert ook een merrieveulen gekregen: Hadorijke. De baas en de vrouw moesten haar helpen om het veulen op de wereld te zetten, omdat Sado daar niet zoveel kaas van had gegeten.

Het noodlot sloeg op 27 juni nogmaals toe, Anastasia kreeg een slag in de darmen en had zo vreselijke pijn in haar buik en werd ook zo dik, dat de veearts haar 's avonds laat heeft moeten laten inslapen.

Toen had Marinka dus geen moeder meer en moest ze leren om poedermelk uit een emmer te drinken. Dat ging betrekkelijk snel, alleen heeft ze heel erg veel last van diarree gehad. Ik vind het heel erg leuk om met de veulens contact te maken, ik snuffel aan hun neus, als ik door een kiertje in de stal mag kijken en ik vind dat jonge spul helemaal geweldig. En nog wat anders: ik mag het laatste beetje melk uit emmer oplikken!! Dat is toch lekker zoet! Ik had alleen erg met de baas en de vrouw te doen. De stemming was heel gedrukt en ik kreeg het eerst niet voor elkaar om ze een beetje op te vrolijken. Het lukt me ook niet om Marinka een beetje op te peppen, vroeger toen haar moeder nog leefde, was ze heel erg actief, maar toen haar moeder er niet meer was, stond ze maar een beetje in de stal of in de weide te kniezen. Ik denk niet dat ze begrijpt dat ik graag met haar wil spelen.

Inmiddels gaat het een stuk beter met Marinka. Ze speelt met Hadorijke en loopt lekker in de koppel. Van de baas en de vrouw heb ik begrepen dat Sadorijke en haar veulen eind oktober weer naar huis zullen gaan. Ik hoop niet dat het dan heel erg stil bij ons zal worden, maar misschien komt er nog een Fries veulen bij als maatje voor Marinka. Ik hoop dat het allemaal goed komt en dat Marinka een mooie Friese merrie zal worden, die er niet veel van overhoudt dat ze zonder moeder is opgegroeid. De baas en de vrouw zijn er inmiddels wel overheen dat het met de paarden zo gelopen is dit jaar en ik blijf natuurlijk zorgen voor de nodige reuring hier rondom het huis. Nu er glasvezel wordt aangelegd langs de weg heb ik weer een heleboel bij te houden. Het is weer als vanouds met al die kraantjes, net als toen met de bouw van het huis. Ik geniet er weer volop van.

Een stevige poot van Sanne van 't Hooge Vonder
Tot de volgende keer, als ik weer iets te melden heb.

De Schèleguurkensbult

Dr. L.M. Metz schreef in april 1939:

In het verkoopboekje van den Wildenborch van 3 juli 1907 komt de naam "Schèleguurensbult" voor als de naam van een bosch met zware dennen, groot ruim 20 ha, omvattend de grooten zandheuvel aan den Lochemseweg (kad. sectie B nr. 524) met de heuvels en de vlakte tusschen dezen weg en den weg van Koskamp noordoostelijk daarvan, dus een groot deel van het tegenwoordige goed "De Belten".

De naam Schelle Guurkensbelt is bij het tegenwoordige geslacht wellicht niet meer bekend en zeker is ook de inhoud van de legende, welke aan dezen bult is verbonden, verloren gegaan.....

Het verhaal is zóó aardig...

Wilt u het verhaal lezen, zoek dan op internet naar: Schele Guurte.

Familiereünie familie Eggink 2012

In de jaren na de tweede wereldoorlog zijn vier kinderen van de familie Eggink van 'de Jaeger' naar het buitenland vertrokken.

Bernard vertrok als eerste met zijn Riek richting Amerika waarheen Anton hem met vrouw en een hele stoet kinderen een aantal jaren later volgde. Marietje ging met Jan Spithoven naar Luxemburg en Alfons besloot samen

met Nellie het geluk in Nieuw Zeeland te zoeken. 2 zussen (Dina en Hentje oftewel zr. Elisia en zr. Odile) sloten zich aan bij een kloosterorde en Harrie, Bertha, Mies en Fientje bleven in Nederland wonen. In 1994 werd door een paar kinderen van Mies het idee geopperd om een familiereünie te organiseren en de meest logische plek was 'de Jaeger' aan de Mosselseweg, de geboorteplek van de broers en zussen. Verschillende familieleden hadden de moeite genomen om de reis te maken en het was zo'n goed en warm weekend dat besloten werd om dit regelmatig te herhalen. De tweede reünie was in 2000 en toen was ook Nieuw Zeeland er bij! Na de reünie in 2005 duurde het vanwege de financiële crisis tot dit jaar voor we elkaar weer konden ontmoeten. Veel voorbereidingen uiteraard. Niet alleen met het opbouwen van het terrein maar ook werd er een familiepagina op Facebook aangemaakt. Binnen een paar dagen hadden we ruim 80 leden die foto's deelden maar ook vooraf contacten legden. Zo'n 25 familieleden uit Amerika kwamen over, ruim 10 personen uit Luxemburg en ook 2 nichtjes uit Nieuw Zeeland wilden het niet aan zich voorbij laten gaan. Ook omdat hun in mei overleden moeder er op had aangedrongen dat ze moesten gaan. Allemaal 2e, 3e en zelfs 4e generatie kinderen dus. Alfons, Marietje en Bernard leven nog maar zijn op zeer hoge leeftijd, de reis was daarom niet meer mogelijk. Men sliep verspreid in de omgeving bij familie, hotel Bakker of op de Wildenborcherhof. Samen met de Nederlanders waren er 4 augustus rond 10.00 uur bijna 100 personen verzameld aan de Mosselseweg. Oké, een paar neven kwamen wat later. Zij komen vaker in Vorden en weten de plaatselijke horeca (Oink = Uenk) te vinden wat het vroege opstaan behoorlijk moeilijk maakte. Na de koffie met krentenwegge en de eerste ontmoetingen eerst een minuut stilte voor de mensen die ons de afgelopen jaren zijn ontvallen, daarna volgde het traditionele vlaghijzen. 5 vlaggen gingen er omhoog: naast de vlag van Nederland, Nieuw Zeeland, Luxemburg en Amerika ook de familievlag met het familiewapen. Bleumink had er voor gezorgd dat iedereen een fiets op maat had dus na het officiële gedeelte kon wie wilde meedoen aan de fietstocht. Mooi gezicht zo'n sliert mensen achter en door elkaar die, zoals omstanders opmerkten, nog over de grens praten ook!

De tocht ging via een brood- en koffiestop op landgoed 'De Velhorst' naar Almen, waar de partyboot al klaar lag om met ons te varen richting Lochem en weer terug. Volop zon, dus het was prima toeven op het water. Alle tijd voor een drankje en vooral 7 jaar bijpraten. Vanaf de boot weer met de fiets naar de 'Jaeger' waar de drankjes al koel stonden. Vlogman kwam barbecuespullen brengen en rond 18.00 kon men aanvallen. DJ Martin bouwde ondertussen op en al vroeg gingen de eerste voetjes van de vloer op het nummer "we are family". De hele avond werd er volop gedanst, meegezongen, gepraat, gelachen en soms ook een traantje gelaten. Mooi moment was later op de avond, de oudere jeugd had het

dansen al opgegeven omdat de knieën, heupen, rug en andere ongemakken op begonnen te spelen dus de dansvloer was voor de jeugd, onze toekomst. De saamhorigheid, vrolijkheid en eensgezindheid straalde er van af. Een bijzonder maar ook emotioneel moment want ook om die band te behouden en te versterken wordt deze reünie georganiseerd. Na een voor sommigen heel korte nacht werd iedereen zondag 5 augustus om 11.30 bij hotel Bakker verwacht. Klaas kent zijn pappenheimers dus het brunchbuffet werd tegen 12.00 opgesteld. Samen eten en met elkaar in alle rust de vorige dag bespreken. Na de brunch weer richting Mossel want daar moest het gebeuren: THE MATCH. Toen wij in mei in de USA waren werd Rene al gevraagd of we wel gingen voetballen met de reünie. We verdenken er sommigen van in training te zijn geweest! The match is een altijd spannende voetbalwedstrijd tussen Nederland en de rest van de wereld. Het voetbalveld is een

zorgvuldig door Harry gemaaid stuk van de wei, de koeien staan op de 1ste rang maar alle gaten en kuilen zijn uiteraard niet weg te poetsen. Een Nederlandse en Amerikaanse coach die beiden ook als scheidsrechter optraden en qua slechtheid niet voor elkaar onderdeden..... :-).

De vele toeschouwers zagen het uiteindelijk 4-4 worden. Sporten maakt hongerig dus tijd voor pannenkoeken. Op verschillende campingstelletjes en de grote pan van Vlogman werden de nodige pannenkoeken gebakken. Sommige met spek en andere met balkenbrij of bloedworst. Tegen een uur of 8 ging ieder weer zijn weegs. Even douchen, andere kleren aantrekken en op naar Bakker waar de heren A Nus en K Nus al klaar stonden om ons te vermaken. Ja, en dan is het ruim 1 uur. Tijd om te gaan. Sommigen bleven nog een week in de buurt, anderen trokken nog 'even' door Europa en weer anderen gingen de volgende dag weer naar huis. Tijd om afscheid te nemen. Gelukkig hebben we de foto's nog: er zijn er honderden geplaatst op de Facebook pagina dus we kunnen nog heel lang nagenieten. En de contacten blijven: de eerste tickets voor Nieuw Zeeland zijn al geboekt! Onderdeel te zijn van zo'n familie is heel speciaal, we zijn gezegende mensen!

Emmy Eggink-Bekman

Een zeer bijzondere Staringavond op 26 juli 2012

Het was werkelijk een prachtige warme avond, de 2e Staringavond. Er zouden er drie zijn dit jaar. Het hadden er wel vijf kunnen zijn, vertelde de kapelcommissie, zoveel belangstelling was er.

Er was veel publiciteit geweest met o.a. het mooie artikel in Trouw over de 'tuin die mooier was dan Sissinghurst' en het netwerken van Ben Godtschalk via de mail! We werden welkom geheten door Reinier Klein Brinke in de kapel en na een wandeling naar het kasteel stonden daar Jennine, Evert Kees en Anneke Staring ons op te wachten.

Jennine schetst in het kort de geschiedenis van het kasteel en vertelt dat zij hier sinds 2005 wonen. Ze nodigt ons uit voor een wandeling door de tuinen en vertelt dat ze hier leven met de inspiratie van generaties Staringen, alsof ze nog in huis en tuin aanwezig zijn. Ook vertelt ze met hoeveel liefde, enthousiasme en inspiratie er in de tuin gewerkt wordt door tuinbaas Bart en zijn vrouw Alma.

De wandeling

Ik ga mee met tuinbaas Bart en we beginnen bij het huis waar zij wonen. Het ziet eruit als een Engelse cottage, prachtig.

Hij vertelt dat de tuin wordt omgeven door water waarvan twee gedeelten nog de oude slotgracht zijn. In 2007 is er een grote renovatie geweest en is er 2 ha water uitgebaggerd. Deze winter werd er weer voor het eerst

in 7 jaar geschaatst! We komen langs de potstal en dan langs het oude zwembad, wat een sprookjesachtige plek is. Langs de 'dahlia'slinger' die door Bart en Alma is aangelegd in het weilandje. Prachtige verlopende kleuren en maanden plezier van de bloemen. Er is een enorme verscheidenheid aan bomen en Evert Kees vertelt dat dat ook komt door de traditie om voor ieder (klein) kind een boom te planten. De zichtlijnen zijn allemaal weer in ere hersteld en vanuit het kasteel kun je naar verschillende kanten doorkijken tot op de weilanden rondom. Vroeger kon je zelfs kijken tot aan de Wiersse!

Er staan veel beelden in de tuin o.a. Diana de godin van de jacht. Voor het restaureren van de beelden is op dit moment weer wat geld beschikbaar, vertelt Evert Kees. We lopen langs een boom met een bekende naam 'Sassafras'; die is geplant voor de vader van Jennine; zo komt de kabouter dus aan zijn naam! Midden in het grasveld staat een oude pomp; daar is een drie meter diepe put gevonden. Die pomp stond vroeger waarschijnlijk op de binnenplaats van het kasteel. Inmiddels staan we onder een grote 'Catalpa' met prachtige, witte, geurende bloemtrossen. Dan zie je de oude Libanonceder liggen, waar de pauwen zich blijkbaar prima voelen. Bart vertelt dat er in 2001 onderzoek is gedaan naar waar het oude kasteel precies gestaan heeft en toen hebben ze ondoordringbare lagen puin onder het grote gazon gevonden. De Cloese schijnt met puin van het kasteel opgebouwd te zijn.

Dan klinkt er ineens gezang, het bekende ' Sikkels klinken, sikkels blinken...' Van achter de Catalpa komen een dame en heer aangeschreden en zingend gaan ze bij de Berceau staan onder de omgevallen ceder. Het blijken A.C.W.(J.) Staring en zijn vrouw te zijn, gespeeld door Irma ten Brinke en Eric van Grootel. De vrouw van Staring is prachtig blank; dat komt omdat ze wandelt in de schaduw van

de Berceau en ze dus niet zo lelijk bruin wordt! Staring heeft een brief in zijn hand waar hij uit voorleest/zingt. Het gaat over een transactie die hij wel en zij niet zo ziet zitten. Maar hij eindigt met een liefdesverklaring. Ze wandelen hierna stevig gearmd over het tuinpad uit beeld terwijl het prachtige lied van de dichter "Aan de Maan" klinkt. We gaan verder en komen in de vierkante tuin, waar vroeger ook vaak muziek en zang was. Daar staat in het midden het oudste beeld van de tuin, Daphne en Apollo. Het origineel staat in Rome en misschien kent niet iedereen het verhaal van Daphne en Apollo? Apollo was gek van Daphne maar Cupido schiet het verkeerde pijltje af en de vader van Daphne verandert haar in een laurierstruik; fijne vader!

Ook hier staan twee prachtige ceders. Iets verder zien we een Zomerkastanje, die nog bloeit. Iets verder staat een hele grote Sequoia, die waarschijnlijk door de dichter is geplant. We komen weer bij het kasteel, bij de zijdeur waarachter nu de bibliotheek is en wat vroeger de ingang was voor de pachtboeren. Nu schrijft Jennine Staring daar haar kinderboeken en zit Kaboutertje op het muurtje naast de uitgang alles te beschouwen. We gaan de tuin uit en lopen langs de hele grote moerascypres midden in de vijver terug naar de kapel door het romantisch met waxinelichtjes verlichte laantje waar Ben Godtschalk ons opwacht voor de lezing.

De Staringlezing

Ben begint met enthousiast te vertellen over de prachtige tuinen van de Wildenborch en hoe bijzonder hij het vindt om hier in dit buurtschap te wonen. " Alle bomen in de tuin hebben een geschiedenis en ook verder op het

landgoed staan bijzondere bomen b.v. het 'urinoir' waar een ook weer een verhaal aan vast zit". Maar vraag dat maar aan Ben als je hem eens tegenkomt. Hij vertelt over de vader van Staring, hoe hij via allerlei zeemansomzwervingen waar we in een vorige Wildenborcher over geschreven hebben, op de Wildenborch terecht kwam. Hij kocht een vervallen toren van het geld dat hij aan de Kaap verdiend had en maakte er een landgoed van.

En het is prachtig geworden in de loop van de jaren. Het ademt nog steeds de sfeer van A.C.W. Staring wat blijkt uit de gastvrijheid van de huidige bewoners. Ook zij leven in deze gemeenschap en zijn betrokken bij het wel en wee van het buurtschap. " Het hek van het landgoed staat altijd open en dat is tekenend". Ben laat dia's van de tuin zien en met name de doorkijkjes, de zichtlijnen, zijn een metafoor voor de verbinding van het kasteel met de omgeving.

En dan over de muziek; Ben is op het spoor gekomen van de muziek van Staring en is met Klaas Stok, de artistiek leider en dirigent van het Nederlands Kamerkoor en organist van de Sint Walburgiskerk in Zutphen, op het kasteel gaan zoeken naar muziek die er z.i. moest zijn. Er bleek heel wat goed uitvoerbare muziek aanwezig te zijn. Klaas Stok was enthousiast en zo is het idee ontstaan voor deze bijzondere muzikale Staringavond met muziek van Staring zelf. Het schijnt dat er indertijd vier piano's op het kasteel stonden en zijn zoon Willem schijnt zeer muzikaal geweest te zijn. A.C.W. Staring zelf had een strakke dagindeling en bemoeide zich intensief met alles op het landgoed. Hij was een begaan werkgever en 'hielp zijn mensen de winter door'. Hij schreef lange verzoekschriften aan allerlei instanties waarbij soms één zin een heel A-4tje besloeg. Zo'n verzoekschrift had A.C.W. Staring dus in zijn hand toen hij met zijn vrouw bij de Berceau stond. Hij hield van tafelen, maar was sober. Hoewel hij wel van wijn hield, Zonnebloemwijn uit Zuid Afrika. Deze wijn is de rode draad in dit optreden, want daar bleek de vader van A.C.W. aan de Kaap in gehandeld te hebben. Het bleek ook dat Wildenborchers bij het afleveren van een zending van deze wijn aan het kasteel een paar flessen achterover hadden gedrukt. De rol van die Wildenborchers speelden Erik en Janny voortvarend. De grote verrassing vanavond is dat die ook hier te drinken is. "Heerlijke doorzonde wijn" prijst Ben aan, ondertussen zaten Erik en Janny, puffend van de hitte in de voorvaderlijke kledij, hier lekker van te proeven in afwachting van de volgende scene. En dan komen tot ieders verrassing de dichter en zijn vrouw weer binnen, merken de Zonnebloem op en Erik erkent deze achterover gedrukt te hebben. De dichter draagt een gedicht over vergeving voor en brengt dan een toast uit. Ze zingen ons toe dat er zonder 'drank geen klank is' en ze brengen ons 'nobeles dames en heren een groet van de Wilde-borch'! Eind goed, al goed. Irma ten Brinke en Eric van Grootel verlaten, weer stevig gearmd, de kapel terwijl Irma weer dat mooie lied 'Aan de Maan', gecomponeerd door Schouwman met de teksten geschreven door A.C.W. zingt.

Buiten met een heerlijk glaasje rode of witte Zonnebloemwijn hebben we nog lang nagenoten van deze bijzondere avond.

Lucie Bartel

Kinderpraat

Gr. 3. "De rupsen hebben bij ons de sla doodgevreten."

Gr. 4. "Onze poes heeft gisteren de hele schuur onder gedroten."

Nieuwjaarsrolletjes

Oliebollen, appelflappen of Nieuwjaarsrolletjes wat kiezen we?

Nieuwjaarsrolletjes kun je lang bewaren, dus al voor de drukte van de feestdagen maken. Samen ermee bezig zijn aan de keukentafel geeft gezelligheid, de één bakt en de ander rolt de wafels op. Er is een elektrisch wafelijzer voor nodig. Mien Oltvoort maakt elk jaar "kniepertjes". Deze benaming komt volgens Mien uit de tijd dat er een wafelijzer voor open vuur gebruikt werd, dat ijzer moest je samen knijpen ("kniepen") om het beslag er tussen te houden. "Zo'n ijzer ligt hier nog op zolder", vertelt Mien. Van Mina Oplaat kreeg ze ooit een recept en met tips van anderen is het later wat aangepast in Mien's receptenschrift:

Ingrediënten:

500 gram patentbloem
750 gram basterdsuiker (wit en bruin gemengd)
250 gram roomboter
9 dl melk
2 eieren
50 gram anijszaad, kaneel, kruidnagelen en iets zout.

Werkwijze:

Eieren kloppen, boter zacht (vloeibaar) maken. Vervolgens alles bij elkaar in een beslagkom doen en kloppen totdat je een egale massa hebt zo dik als yoghurt. Beide kanten van het wafelijzer invetten met boter (vroeger deed je dat met spek). Zodra het wafelijzer warm is, het beslag met een juslepeltje op de onderplaat scheppen, het ijzer dichtdoen en wachten tot de koek gaar is.

Bij een wafelijzer met controlelampje zie je wanneer de koek zover is om opgerold te worden, anders moet je ruiken of de koek gaar is. Ook daar krijg je handigheid in. De eerste paar wafels mislukken meestal, heb geduld. Oprollen op een stokje dat moet razendsnel, binnen een halve minuut want anders is de koek hard. Ab rolt ze op, hij gebruikt daarvoor een boomtakje zonder bast. Maar een afgezaagde steel van een pollepel is ook geschikt.

De rolletjes worden bewaard in een afgesloten trommel, ze mogen er pas in als ze goed afgekoeld zijn. Mien en Ab maken de dubbele hoeveelheid om lang te kunnen uitdelen.

Joke Wiltink.

De traditie schrijft voor dat je op oudejaarsdag platte koeken eet en met Nieuwjaar rolletjes. Want het afgelopen jaar heeft zich ontvouwen, terwijl het nieuwe jaar nog is toegevoegd.

Welkom wondertje klein,

Wat fijn dat je bij ons mag zijn

Na weer een roerige zwangerschap mochten wij op *dinsdag 7 augustus 2012* ons vierde wondertje in onze armen sluiten. Lyan, Joris* en Lynn hebben een zusje gekregen, Lyze is haar naam.

Na een kort verblijf in het ziekenhuis konden we al snel thuis gaan genieten als nieuw gezin. Voor iedereen was dit eerst wel even wennen.

Lyze groeit als kool, haar favoriete bezigheid is dan ook slapen. Ook geniet ze van alle aandacht en liefde die ze krijgt. Al is die van haar twee zussen soms wel wat overweldigend en ruw.

Ook deze keer hebben we weer mogen ervaren dat er veel mensen met ons meeleven en aan ons denken. Langs deze weg willen we iedereen bedanken voor de bezoeken, telefoontjes en de vele kaarten. Vooral kleine Lynn genoot van alle gekleurde kaartjes die in de kamer hingen.

Ons gezin is nu compleet met drie heerlijke meiden en een prachtig mannetje voor altijd in ons hart.

Groeten Arnold en Linsey Mennink
trotse ouders van 4 prachtige kinderen

postvak In

- **Naam:** Ilse Lindenschot
- **Geboortedatum/leeftijd:** 14 jaar
- **Adres:** Nijlandweg 1
- **Broertjes/zusjes:** Daphne, Esli en Chico
- **School:** Staring College Lochem
- **Hobby's:** Paardrijden
- **Lievelingseten:** Patat, Lasagna
- **Lievelingsdier:** Pony/paard

Ik heb een hekel aan: Spruitjes, ruzie

- **Wat wil je later worden? En Waarom?:** Ik wil later een eigen springstal, omdat ik het erg leuk vind om met paarden om te gaan. De springsport trekt mij het meeste aan.
- **Dit wil ik nog kwijt:** Dit jaar heb ik met de Geldersche en Nederlandse kampioenschappen meegedaan. Dat een super ervaring !

Aan wie stuur je de e-mail door? Indy Brinks.

Ilse, bedankt voor het meedoen aan Postvak In! Wij sturen de mail door.

Indy, houd je Postvak In goed in de gaten

Hoppenhof's Hero

Hoppenhof's Garay

Een dagje uit met de volksdansgroep uit de Wildenborch.

Na een jaar van dansen en plezier was het tijd om met elkaar een dagje uit te gaan. Op 13 september om 13.15 uur spraken we af bij de Zonnebloem in Klein Dochteren. We gingen verder met drie auto's richting Almen, naar de glasblazerij die er sinds

kort gevestigd is. We werden hartelijk ontvangen met een kopje koffie en lekkere vlaai. Het glasblazen bestaat al sinds 3500 jaar voor Chr. werd ons verteld. Vanuit drie componenten, zilverzand, kalk en soda is heel veel moois te maken. De glasblazer gaf een demonstratie en uitleg hoe hij de vormen maakt. Voor ons werd een varkentje met big in de buik gemaakt. Bijzonder mooi! Na de koffiepauze mocht iemand uit onze groep naar voren komen om het zelf ook te proberen, dat was geen gemakkelijke klus. Ook kregen we de gelegenheid om rond te kijken naar alles wat al geblazen was, iedereen wilde een kleinigheidje kopen. Tot slot gingen we tevreden naar de Zonnebloem voor een lekker etentje. Super!

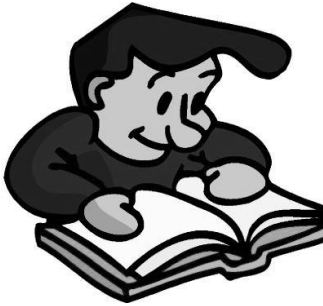
Ons uitje naar Kunst & Sierglas- blazerij Martorell was voor iedereen interessant.

Groeten van:

Gerrie van Amstel, Bertha Bielderman, Gerda Braakman, Aaltje Fokkink, Gerda Hissink, Heintje Kolkman, Riek Kremer, Annie Langwerden, Jantje Nijenhuis, Joke Nijenhuis, Annie Roozendaal, Johanna Tragter.

De Scheepsjongen uit de Achterhoek (2)

In de vorige aflevering lazen jullie dat de jongen uit Gendringen, laten we hem Bernardus noemen, dat praat makkelijker, aangekomen was in Amsterdam in de school waarop hij in de geheimen van de scheepvaart op zee onderwezen zou worden. Praktisch moest gaan oefenen en ook en dat was erg spannend, moest leren schieten met die grote kanonnen. Er waren niet veel andere jongens op die school want hij bestond maar net. Voor de oprichting van die school werd je als je wilde gaan varen opgeleid aan boord. Dat ging lang niet altijd goed natuurlijk. Vandaar dat er in Amsterdam na lang praten een school voor zeevaartonderwijs gesticht werd. Op deze school kregen jongens uit de "betere" stand vanaf 13 jaar onderwijs in vakken zoals zeevaartkunde, navigatie, aardrijkskunde, wiskunde, tekenen en omgaan met geschut en konden daarna als jong adelborst aan boord van marineschepen hun loopbaan beginnen. De school had een internaat en men probeerde het leven aan boord na te doen door streng te zijn. Op de binnenplaats lag een oefenschip zodat er met de zeilen geoefend kon worden op het droge.

Daar stond Bernardus dus. Dat was even wennen na zijn onbekommerde jeugd in

Gendringen! Ze werden ingedeeld in groepjes van vier. En zo'n groepje deelde samen 1 zeemanskist om hun spullen in op te bergen. Twee groepjes van vier vormden samen een Bak. De slaapzaal bestond uit een verzameling hangmatten waarin, net als aan boord door de bemanning van 'Voor de Mast', geslapen moest worden. Als eerste hoorden ze nu hoe de dag eruit zou gaan zien: Overal (opstaan "Rijze,

rijze,") om 05.00 uur. Wassen en schoonschip maken oftewel het gebouw schoonmaken. Dat gebeurde 2x per week extra grondig met azijn en jeneverbessen. (de allesreiniger was nog niet uitgevonden). Daarna het Gebed, naar scheepsmanier en scheepsgebruik. Een half uur schaften: Gort met bier of water en azijn. Daarna tot 12.00 uur studie en praktijklessen. Om 12.00 uur schaften. Om 13.00 weer praktijklessen en theorie en pas om 18.00 uur werd het dagprogramma afgesloten met Gebed, schaften waarna er tot 20.00 uur nog gestudeerd moest worden. Om 20.00 uur werd de wacht opgezet en daarna te kooi (of te hangmat natuurlijk). Hierna werd hun bijgebracht hoe het verder in het Internaat er aan toeging wat ze mochten en vooral ook niet mochten. Er werd in de nacht door steeds 2 leerlingen wacht gelopen gedurende twee glazen (1 uur), daarna porden zij de volgende wacht en gingen ter hangmat. Elke twee uur werd er een ronde gelopen om te controleren of iedereen braaf sliep. Het toezicht op alles wat er in zo'n dag gebeurde werd uitgeoefend door een Bootsman, die zorgde ervoor dat alles ordentelijk verliep en dat de studenten zich gedroegen als toekomstige officieren aan boord van de schepen van de Admiraliteit. Die woonden aan boord 'Achter de Mast'.

Die Bootsman was een Onderofficier en die zorgde er natuurlijk voor dat de jongens die voorbestemd waren om Officier te worden behoorlijk uitgeknepen werden. Maar in die tijd werd zoiets uitgelegd als karaktervorming. Het ergste optreden van de Bootsman was om vijf uur in de ochtend. Hij smeed de deur van de slaapzaal met groot kabaal open, blies vreselijk hard op zijn bootsmansfluit en begon luidkeels 'Rijze, rijze, rijze' te roepen. De leerlingen, kwekelingen werden ze genoemd, werden geacht onmiddellijk uit hun hangmatten te komen en duurde dat te lang dan werden ze er gewoon uitgekieperd. De oudere lezertjes kunnen zich zoiets vergelijkbaars nog wel herinneren uit hun diensttijd misschien. Hierna begon de overvolle dag. Het eten was ook niet geweldig en leek precies op de voeding die aan boord verstrekt werd aan de bemanning van 'Voor de Mast'. (het scheepsvolk). De Kwekelingen kregen per week het volgende rantsoen verstrekt: 2 pond vlees, 1 $\frac{1}{2}$ pond vis, 1 pond boter, 1 pond kaas, 10 $\frac{1}{2}$ pond gort en erwten en 5 pond brood. Dat werd meestal per Bak en per week verstrekt door een Officier en de Bootsman aan de Baksmeester. Er werd Baksgewijs gegeten waarbij er nauwkeurig door de 2^e. officier erop werd toegezien dat er beschaafd en netjes gegeten werd volgens de regels die aan boord golden voor de officieren ('Achter de Mast'). Aan het hoofd van de Bak zat de Baksmeester. Een kwekeling van de bak, die elke week wisselde. Elke kwekeling van de bak kwam aan de beurt en zijn gedrag werd in de gaten gehouden door de Bootsman en de 2^e Officier en als hij, ook met andere dingen, zijn best deed kon hij benoemd worden tot Onderofficier. Dat gaf voordelen zoals bijvoorbeeld niet meer slapen in een hangmat maar in een heuse kooi. De Baksmeester nam ook de wekelijkse voedselrantsoenen op maandag in ontvangst en deed ze achter slot en grendel in de Bakskist. Thee of koffie werd niet verstrekt maar er werd bier geschonken. 'Niet verkeerd' hoor ik de lezertjes ouder dan 16 al zeggen. Ho, dat was laag alcoholisch tafelbier dat het schaarse drinkwater aan boord moest vervangen. Dronk je er heel veel van dan werd je pas vrolijk. Zo af en toe werden er ook aardappelen, kool en wortelen verstrekt. Op de zogenaamde Hagjesdagen kregen ze wat extra vlees. Dat was op zondag, woensdag en vrijdag. Hoewel de orde in het internaat en de school heel strikt was werd er toch naar gestreefd het verblijf van de kwekelingen zo aangenaam mogelijk te maken. Er was af en toe zelfs gelegenheid om te gaan passagieren, wel onder geleide. Wangedrag buiten de poort werd onmiddellijk bestraft met onder andere het knopen van het want (touwladders) op het oefenschip op de binnenplaats. De grote poort naar de Prins Hendrikkade was bijna altijd gesloten. Maar ja dan lijkt het ook het meeste op een schip want daar kan je ook niet af. Nadat de nieuwe Kwekelingen dit alles aangehoord hadden konden de spulletjes opgeborgen worden in de zeemanskist, werd er geschaft en was het zo onderhand hangmattijd. Grote schrik de volgende morgen na een woelige nacht voor het eerst in een hangmat! "Rijze, rijze, rijze"!! De Bootsman deed natuurlijk erg zijn best om de nieuwelingen onmiddellijk onder de duim te krijgen. Na het wassen moest het dagelijkse uniform aangetrokken worden, maar voor Bernardus een plotseling groot probleem. Daar hoorde namelijk een strik bij, de voorloper van een stropdas, hij wist namelijk niet goed hoe hij die moest strikken! Dat had zijn moeder altijd voor hem gedaan. Een andere kwekeling hielp hem gelukkig hierbij en beloofde hem om hem dat te leren. Bernardus werd er niet om uitgelachen maar ze voelden zich een soort lotgenoten en tenslotte op een schip moet je elkaar ook vaak helpen. Daar werd niet moeilijk over gedaan en het gaf ergens toch ook een veilig gevoel. Die jongen werd later zijn grootste vriend.

De grote poort die toegang gaf naar buiten was de meeste tijd goed gesloten, maar vanuit de les- en praktijkruimtes kon je prachtig alle bedrijvigheid in en aan het Oosterdok bekijken. Daar lokte de toekomstige wereld van Bernardus, de grote schepen die klaargemaakt werden voor een reis, de nieuwbouw- en reparatiewerf en de bedrijvigheid op de Hendrikkade. Hij popelde van verlangen om daar zelf deel van uit te kunnen gaan maken. Maar eerst een jaartje in dat internaat en leren hoe dat allemaal moest. Het was al net of hij al maanden weg was uit Gendringen. Hij bedacht zich opeens dat hij oom beloofd had zijn moeder een brief te zullen schrijven. Oei daar had hij nog helemaal niet aan gedacht, morgen dan maar.

landrot

Ponyles in Baak

Wat een stralende dag, die donderdag de 11 de oktober 2012. Je wordt er helemaal vrolijk van. In de middag op naar Ruitersportcentrum Baak voor de ponyles van 4 uur.

In de les zitten 8 ruiters en amazones, waarvan er maar liefst 5 uit de Wildenborch komen: Wallerant, Emerentia en Volckera Sandberg en Indy en Romée Brinks. Zij komen niet rechtstreeks uit de Wildenborch maar zo van de schoolbanken naar de rijles. Dat dat even een geregeld in het groot is, laat zich denken.

In de auto verkleden ze zich met z'n vijven: "nette" broek uit en rijbroek aan! Bij de manege aangekomen gaan de portieren en de achterklep open.....: waarna er een kluwen aan blonde en iets minder blonde haren, kleurige t-shirtjes, fleeces, benen al half in de rijbroek enz. enz, over en door elkaar heen uit de auto tuimelen. Wallerant moet zijn beenbeschermers nog dichtritsen, maar dat gaat buiten de auto nou eenmaal makkelijker dan erin.

Daarna grijpen vlugge vingers naar hun zwepen en caps om vliegensvlug in de kantine te gaan kijken op welke pony ze dit uurtje mogen rijden.

De reacties zijn heel wisselend: Emerentia: "Oh hartstikke fijn: ik heb Shadow" tot "bah.... Ik moet op Freddy" laat Volckera zich ontglippen. Freddy is ook wel een beetje groot voor Volckera, maar het gaat juist heel erg goed in de les.

Indy heeft een beetje pech, op Torres mag ze nog niet galopperen en daar is ze een beetje teleurgesteld over. Romée mag op Lady en zij galoppeert ook niet, omdat zij haar arm gebroken heeft en er nog een pen in zit, dus moet zij het nog maar even rustig aan doen en Indy gezelschap houden.

Wallerant is de enige ruiter bij alle amazones in de dop en hij krijgt ook nog eens het enige paard in de les: Karim! Je kunt aan hem zien dat die uitzonderingspositie hem wel bevalt: hij zit glunderend op zijn paard en kan de hele groep overzien.

Er wordt lekker vlot gestapt en gedraafd, slangenvoltes gereden en nog allerlei figuren en met z'n zessen gaan ze lekker een galopje doen. Ook Indy, die een beetje teleurgesteld het galopperen van de rest vanuit het midden moest bekijken, mocht naderhand even van pony wisselen en mocht op Bonny ook mee galopperen!

Bonny was er zelf ook blij mee, hij of zij moest eerst even een plas doen: dan zou het allemaal lekker vlot gaan met Indy op haar rug.

De moeders, Odilia en Liesbeth, van het illustere vijftal, dat al zo'n 2 tot 3 jaar rijles krijgt bij Ruitersportcentrum Baak, voelen zich ook helemaal op hun gemak: met een colaatje light, en een lekker zakje chips erbij, kijken zij met genoeg naar de verrichtingen in de bak en kunnen zij lekker bijpraten. Wie doet je wat? Telefoon heeft daar toch haast geen bereik, dus de problemen van het werk blijven lekker op afstand. Kortom: iedereen heeft genoten van het ongedwongen rijden in de donderdagmiddagles van Baak.

De foto's van allemaal spreken voor zich.

De ervaringen van de rijlessen kunnen thuis al een beetje in de praktijk worden gebracht. Bij Sandberg hebben ze sinds kort 2 ezels: Balthazar en haar zoon Nol, die verzorgd moeten worden.

De ezels waren van de onlangs overleden vader van Odilia en hebben in de Wildenborch een fijn huis gevonden.

Bij Van Ark staan de rijpaarden van Liesbeth in de wei en komen er natuurlijk regelmatig paarden met hun bazen logeren. Indy en Romée gaan dan altijd op onderzoek uit, om te kijken of het leuke dieren zijn en hun een beetje extra aandacht te geven.

Marianne Been

Reünie

Na 60 jaar waren we weer samen met klas 2A van de Nijverheidsschool voor meisjes in Lochem. Het was een hele gezellige middag. Het allermooist was dat alle 'meisjes' (nu dames) nog in leven zijn, is dat niet super? Vijf konden er om gezondheidsredenen niet komen. Dat was wat wel jammer.

Wilt u mee genieten? kijk dan op www.achterhoekfoto.nl bij Lochem, 9 oktober 2012.

Groeten, Gerda Braakman.

Bijenvolk op raten.

In september j.l. ontdekte imker Bart van der Schoot in de tuin van De Wildenborch een bijenvolk op circa 10 meter hoogte tegen de stam van een eik. Er zaten 5 raten van ± 60 cm. lang, 40 cm. breed en 40 cm. diep. Heel bijzonder, vindt ook Bertus Wiltink die al meer dan 40 jaar imker is. Volgens hem is het een bijenkolonie die daar al wel een half jaar gevestigd is. De bijen hebben een luwe plek gekozen, uit de wind en regen maar een vorstperiode in de winter zal hun fataal zijn.

Hendrik Jan Meulenbrugge maakte op 22 oktober de foto, de bijen vlogen nog op de bloeiende klimop.

Aanvraag bestemmingsplanwijziging kapel

Bij dezen willen wij alle Wildenborchers erop attent maken dat er plannen in ontwikkeling zijn om een wijziging te maken wat betreft de bestemming van de kapel. Op 28 oktober jl. heeft er 's avonds een speciale bijeenkomst plaatsgevonden voor genodigden. Tijdens die bijeenkomst zijn er gastsprekers geweest die dit plan van aanvraag bestemmingsplanwijziging hebben aangewakkerd. De meeste gasten konden zich er in vinden in de woorden die werden gesproken, misschien waren er een paar die een beetje van kleur verschoten.

Wellicht vraagt u zich af waarom u niet was uitgenodigd voor deze avond. Ik kan hier maar één antwoord op geven: Omdat u onder het geslacht mannen valt en /of nog geen 18 jaar of ouder bent.

Ja, mensen het is het soms niet allemaal wat het lijkt. Dat bleek ook maar weer uit de eerste bijeenkomst van de Wildenborchse Vrouwen Club (WVC). Want u snapt natuurlijk nu wel dat bovenstaande maar een intro was voor dit verdere schrijven. Ik zou zeggen doe nog een bakkie in en lees lekker verder.

Het is iets voor 20.00 uur en de eerste dames druppelen binnen. Als iedereen voorzien is van koffie/thee en cake word het seizoen voor de WVC geopend door onze voorzitter Ria. Nog maar net begonnen en er wordt alweer aandacht gevraagd voor ideeën voor het volgende seizoen. Verder wordt er aangekondigd dat er voor deze avond een gastsprekerster komt. Na het tweede bakje blijkt dat de gastsprekerster al die tijd al in ons midden was. Want Jannie Reintjes zal ons deze avond gaan vermaken met gedichtjes, grappen en grollen uit eigen verzameld werk. Deze zijn afkomstig van de campinggasten die in de loop der jaren bij haar en Joop op de camping zijn verbleven.

Met alle aandacht op haar gericht vraagt ze of het kaarsrecht moet blijven of dat het een beetje scheef mag zijn (dialect: schuune bak'n). En ze gaat van start. Het gaat van: een net aangenomen werknemer die denkt dat zijn baas zo tevreden met hem is dat hij thuis aan zijn vrouw vertelt dat zijn baas hem een reis heeft aangeboden met de woorden: "Als jij zo door gaat dan gaan we samen naar de Filistijnen". Tot: een pastoor die vastzat in het drijfzand en de hulp van boven niet helemaal had begrepen. Want daar was toch al echt 3x de brandweer langs gekomen met de vraag of hij hulp nodig had...

Zelfs hier blijkt dat het niet allemaal is wat het lijkt. Jannie gaat verder: Een echtpaar, 40 jaar getrouwd, is samen in de tuin bezig met de barbecue. Maar dan beste Wildenborchers krijgt Jannie iets bloesjes op de wangen en roept verschrikt; "oh nee deze kan niet". Dat noemen ze nou iemand nieuwsgierig maken. Met veel aandringen en smeken lukt het ons bijna om Jannie zover te krijgen dat ze de rest van het verhaal ook vertelt, maar het blijft bij het herhalen van de eerste zin en dan haakt ze toch maar weer af. Met in onze gedachten allerlei scenario's hebben wij maar besloten dat het boek straks maar even ter inzage moet liggen om de gedachten te reinigen...

Met een glaasje fris en een knabbeltje op tafel wordt het laatste gedicht nog voorgedragen en dan is het einde alweer in zicht.

Zo zien we maar weer: Almelo heeft Herman Finkers, Utrecht heeft Tineke Schouten en wij mogen met trots zeggen; de Wildenborch heeft Jannie Reintjes. Daarmee terugkomend op de intro. Wat is er toch veel talent in dit buurtschap, dat verdient een eigen schouwburg, dus misschien toch nog even een aanvraag indienen. Nee, laten we maar gewoon heerlijk in de Kapel bij elkaar blijven komen en zo de verborgen talenten van een ieder ontdekken. Van kaatsbal tot schieten en van dansen tot de WVC. Want in de schouwburg vindt men vast niet de herinneringen die hier een ieder van ons in zijn hart heeft gesloten.

En uiteraard hebben wij met een groepje vrouwen de verzamelmap van Jannie nog wel even bekeken want we waren natuurlijk veel te nieuwsgierig wat het nou eindelijk was voor mop. Ik zal het jullie dan ook maar verklappen, want jullie zijn nu ook zeker wel benieuwd. Een echtpaar, 40 jaar getrouwd, zijn samen in de tuin bezig met de barbecue. Plots zegt de man tegen zijn vrouw.....Sorry, beste Wildenborchers, ik ga mij er toch maar niet aan branden. Wilt u de afloop weten dan moet u ook maar even inzage in de map vragen bij Jannie. Wilt u anoniem blijven dan kunt u haar telefonisch bereiken, zij zal er op een discrete manier mee omgaan.

Tot slot nodigen wij alle vrouwen in de Wildenborch, of die zich nauw verbonden voelen met deze buurtschap, uit voor de volgende bijeenkomst. Altijd de laatste donderdagavond in de maand (van okt. t/m april, december niet). De geplande activiteiten klinken weer veelbelovend, dus zorg dat je erbij bent. Voor verdere vragen of ideeën kun je ook een e-mail sturen naar Gerda Wezinkhof: wezink@planet.nl

Groet Liesbeth.

Kinderpraat

Gr. 1. Een jongen heeft last van zijn 'Bastiaanboog'. Hij wijst naar zijn elleboog. De leerkracht vraagt: "Wáár heb je last van?" Nogmaals benoemt hij de 'Bastiaanboog'. De leerkracht zegt dat we dat de elleboog noemen. "Nee, zegt het kind, dat is mijn zusje!" Hij denkt dat een 'Ellen'boog bij zijn zusje Ellen hoort, dus heeft hij een Bastiaanboog, want Bastiaan is zijn naam.

Gr. 2. Nogmaals de elleboog.

Na het buitenspelen zitten de leerlingen in de kring. Een leerling merkt op dat hij pijn heeft aan zijn 'pijl en boog'.

Van de Kapelcommissie:

Winterwandeling

Voor de tweeëntwintigste keer organiseren we de winterwandeling. Deze vindt plaats op **zondag 6 januari 2013**.

Starten tussen 11.00 uur en 13.00 uur bij de Kapel. U kunt kiezen uit een korte en een langere route. Natuurlijk ontbreken de midwinterhoornblazers niet, maar dit jaar hebben we als extraatje wel iets heel speciaals: Er worden Winter Carols gezongen door het Cannemeier-Consort, dit geheel in 'David Copperfiels style'.

Kosten deelname € 6,- kinderen t/m 12 jaar betalen € 3,-

Een glas heerlijke glühwein of chocolademelk en een kop erwtensoep is bij de prijs inbegrepen.

Uitnodiging Nieuwjaarsreceptie

Om elkaar het allerbeste voor het nieuwe jaar te wensen organiseert de Kapelcommissie op **vrijdag 4 januari 2013** de Nieuwjaarsreceptie. Aanvang 20.00 uur.

U bent er toch ook?

Verhuur Kapel

Het huurtarief voor losse verhuur van de Kapel wordt met ingang van 1 januari 2013 verhoogd van € 125,00 naar € 135,00.

Voor dit bedrag kunt u gebruik maken van de grote en kleine zaal (afzonderlijke huur is niet mogelijk). Het gebruik van gasfornuis, oven, koelkast, koffiezetapparaat, serviesgoed, bestek, hand- en theedoeken is bij de prijs inbegrepen.

U dient de Kapel schoongemaakt achter te laten.

Voor nadere informatie en verhuur kunt u contact opnemen met Hans Ezerman, telefoon (0575) 55 64 41.

De IJsselzangers

KERSTCONCERT

DONDERDAG 20 DECEMBER 2012

Kapel Wildenborch

Kapelweg 1, 7251 KM Vorden

De IJsselzangers zingen een scala aan bekende kerstliederen. Zij worden afgewisseld door solist Harry Dolleman, begeleid door pianist Harry Wieten.

Om u een kerstgedachte mee te geven wordt er ook nog een persoonlijk (kerst)verhaal verteld.

Na afloop van het concert een gezellige nazit met gelegenheid voor een drankje.

Aanvang concert 20.00 uur, zaal open vanaf 19.30 uur

Entree € 5,- inclusief kop koffie bij binnenkomst

Schoonmaakrooster Kapel

Januari	2 keer:	Gerda Mennink – Henny Zweverink
Februari	2 keer:	Stien Brinkerhof – Riek Vliem – Hermien Oplaat
Maart	2 keer:	Alma v.d. Schoot – Ineke Braakman – Frieda te Lindert

Het is de bedoeling dat vóór de tweede zondag van de maand wordt schoongemaakt vanwege de kerkdienst. De tweede schoonmaak in overleg, in verband met verhuur. Janny Sligman doet de ramen en belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda 2012 / 2013:

Kapelcommissie: 20 december: Kerstconcert met De IJsselzangers. Aanvang 20.00 uur
Dit concert hebben we te danken aan nieuwe inwoners van de Wildenborch: Lodewijk en Willie Vredenberg. Lodewijk maakt deel uit van De IJsselzangers.

4 januari: Nieuwjaarsvisite. Aanvang 20.00 uur

6 januari: Winterwandeling. Starten tussen 11.00 en 13.00 uur

Oranjevereniging: **Wildenborchs feest**
vrijdagavond 14 juni
zaterdag 15 juni

Verenigingen:

Schietvereniging : dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur.
seizoen 3de dinsdag van augustus t/m laatste dinsdag in juni.

Koersbal: 1ste en 3de donderdag van de maand. vanaf 19.30 uur.
start na zomervakantie: 1ste donderdag van september.

Volksdansgroep: Elke donderdag, van 9.30 uur tot 11.00 uur.
Gaat ook in de zomerperiode door

Wildenborchse Vrouwenclub: Laatste donderdag van de maand.
van 20.00 uur tot omstreeks 22.00 uur.
van oktober t/m april.

Klootschieten: 3de zondag van iedere maand
10.00 uur verzamelen bij de Kapel.